

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

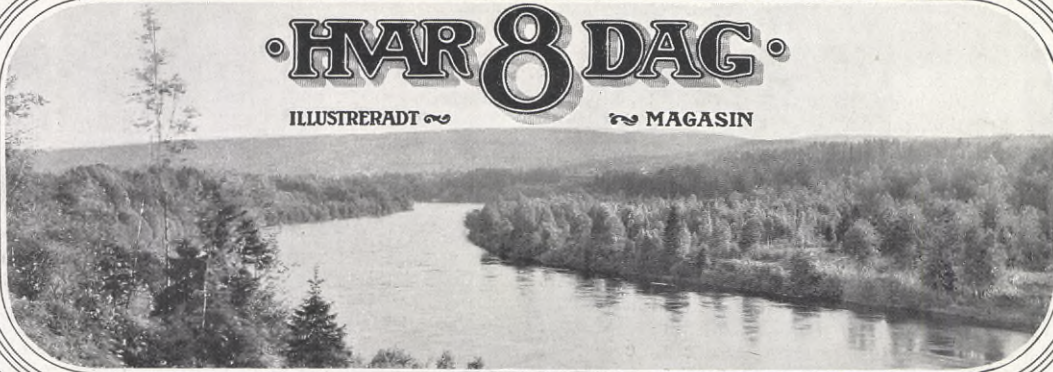
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

• HVAR 8 DAG •

ILLUSTRERADT

MAGASIN

KLARÄLFVEN. — FOTO. V. JOHANSSON, RANSÄTER.

14:DE ARG.

DEN 20 JULI 1913.

N° 42.

Foto. Wolfenstein, Sthlm.

Kliche: Bengt Sjöforsparne.

J. B. Buhse

För lite hvar är bekant, i hvilken storartad utsträckning dödlighetsförhållandena i vårt land under det sistförflutna århundradet förbättrats. Medan 1816—40 halva antalet af de årligen födda gossarne hade utsikt att aflida före uppnådda 45 års ålder, gällde däremot under 1900-talets första årtionde, att hälften af dem kunde förvänta att hinna öfver sin sextiosjätte födelsedag, och sedan dess ha förhållandena ytterligare förbättrats. Denna betydande ökning af medellifslängden, hvilken i somliga afseenden såsom in fråga om ålderdomspensioneringens finansiella sida icke saknar sina bekymmersamma moment, är så mycket mera anmärkningsvärd, som Sverige samtidigt just under 1800-talet utvecklade sig till industri-stat med stark anhopning af befolkningen till städer och andra tätt befolkade orter, i hvilka de hygieniska förhållandena af naturen äro sämre än på den egentliga landsbygden. Intet kan därför bära kraftigare vittnesbörd vare sig om den hygieniska vetenskapens framsteg eller om det utmärkta sätt hvarpå dess målsmän i vårt land bragt densamma i tillämpning, än de ständigt sjunkande svenska dödstaten. Framför allt ha de i städerna genomförda vattenledningarna och ordnade renovationsförhållanden härvid varit verksamma, i någon mån den tilltagande folknykterheten, vidare den förbättrade tillsynen öfver lifsmedelshandeln, slutligen i det hela det nu helt annorlunda än förr organiserade försvaret mot farosterna.

Äran häraf tillkommer naturligtvis främst den svenska läkarekåren i gemen. Men ingen skall kunna förneka, att det centrala embetsverket på detta område, medicinalstyrelsen, dock spelat den ledande rollen. Lätt inses under sådana förhållanden betydelsen däraf, att cheffskapet inom detsamma lägges i händerna på en man, som med kunnighet och intresse för uppgiften förenar mångsidig administrativ förfarenhet. Den allmänna meningen såväl inom som utom de svenska läkarnes led torde vara, att regeringen när den nyligen kallade d:r Bertil Buhre till Klas Mauritz Linroths efterträdare som generaldirektör träffat ett lyckligt val.

Carl Bertil Buhre är född i Stockholm den 4 mars 1863, son till fabriksidkaren därstädes Johan Gustaf Buhre och hans maka Augusta Charlotta Meurling. Sin elementarundervisning mottog han vid Beskowska skolan i Stockholm, där han 1881 aflade mogenhetsexamen, hvarpå han kom som student till Uppsala. Här aflade han 1883 medicinsk-filosofisk examen, hvarefter han fortsatte sina studier för läkarebanan vid Karolinska institutet, där han 1886 vardt medicine kandidat, och 1891 medicine licentiat.

Sin första tjänstgöring som läkare hade Buhre vid Serafimerlasarettens medicinska klinik. Redan tidigt hade han emellertid börjat ägna sig åt bakteriologiska studier — hösten 1888 genomgick han i Köpenhamn en bakteriologisk kurs — och när 1892 koleran från Ryssland närmade sig våra kuster, blef han förordnad till karantänsläkare på Fejan i Stockholms skärgård. Efter att under förra halfåret 1893 ha företagit en längre utländsk studieresa till Österrike, Tyskland och Frankrike, hvarunder han hufvudsakligen uppehöll sig i Prag, Wien, Leipzig, Paris och Berlin, förordnades han af k. m:t till ledamot i medicinalstyrelsens afdelning för kolera-ärenden. Följande år vardt han amanuens i samma ämbetsverk, i hvilken befattning han kvarstod ända till 1901. Härunder tjänstgjorde han vid skilda tillfällen i styrelsen dels som adjungerad ledamot, dels såsom t. f. ombudsman och fiskal.

Men därjämte förvärfvade han sig snart en om-

fattande medicinsk praktik, inom hvilken han företrädesvis ägnade sig åt behandlingen af hjärt- och lungsjukdomar, och fann äfven tid att ägna sig åt fortsatta vetenskapliga studier. Sålunda finner man honom ett par månader af år 1895 som t. f. laborator i bakteriologi vid Karolinska institutet, och 1897 aflade han vid samma lärosäte disputationsprof för medicinsk doktorsgrad på en afhandling "Om mjölk-syre-reaktionens betydelse för diagnosen af magkräfta". I maj samma år vardt han i Uppsala promoverad till medicine doktor.

När d:r Buhre 1901 lämnade medicinalstyrelsen, var det icke för att upphöra att ägna sina krafter åt de uppgifter, som äliga densamma. Fastmera är det just under det sista årtiondet han företrädesvis blifvit bekant för den initiativkraft och framstående organisatoriska förmåga, hvilka närmast motiverat hans kallande till generaldirektörsembetet.

I den inom vårt land förda kampen mot tuberkulosen har som bekant gjorts en betydande och fruktbar insats af den år 1904 stiftade Nationalföreningen mot tuberkulos. Allt sedan denna organisations tillkomst har Buhre i egenskap af dess sekreterare varit den inom föreningen drivande och ledande kraften, hvilket också på det varmaste erkändes i den adress, som af Nationalföreningens styrelse med kronprinsen i spetsen överlämnades till honom på hans femtioårsdag i våras. Icke utan skäl väckas stora förhoppningar däraf, att samme man nu blir i tillfälle att som hela medicinalväsendets chef ännu kraftigare än hittills taga ledningen i striden mot denna fruktansvärda folksjukdom.

Äfven inom läkarnes fackorganisation har generaldirektör Buhre nedlagt ett betydelsefullt arbete. Sedan Allmänna svenska läkareföreningen konstituerats vid 1902 års läkaremöte i Göteborg, vardt han i egenskap af sekreterare dess bärande och sammanhållande kraft. "Rik på nya uppslag", skrifver föreningens organ, "och med öppen blick för de kraf, som förändrade förhållanden ställa på kamratskapet och sammanhållningen inom läkarekåren, har den energiske sekreteraren också lyckats förverkliga de önskemål, som han på detta område uppställt.

De allmänna svenska läkaremötena ha sålunda blifvit en fast institution och under tiderna mellan deras hållande utgöra allmänna föreningens fullmäktige och styrelse det kontinuerliga sambandet mellan de olika lokalaföreningarna och på samma gång en ständigt fungerande apparat af största betydelse för den svenska läkarekårens konsolidering. Också var det hans energi, som åstadkom startandet af en läkarnes veckotidskrift: Läkaretidningen, från början och alltså snart i tio år Allmänna svenska läkareföreningens organ och numera föreningens egendom. — — Då generaldirektör Bertil Buhre nu öfvertager högsta ledningen af hela vårt medicinalväsende, kan han göra det i den trygga känslan af att äga de svenska läkarnes förtroende och tillit. De förhoppningar, som knytas vid hans nya verksamhet, kunna måhända bäst uttryckas så: måtte framtiden bekräfta den på hittills vunnna erfarenhet grundade uppfattningen, att medicinalstyrelsens nye chef är 'den rätte mannen på den rätta platsen'."

Förutom sin verksamhet som läkare har generaldirektör Buhre som stadsfullmäktig medhunnit betydande insatser i hufvudstadens kommunala lif. Särskildt väckte han uppestånd genom sitt uppträdande mot diverse missförhållanden inom polisväsendet och visade sig därvid som en oförskräckt motståndare till byråkratien. Äfven från denna synpunkt är hans tillträdande af en hög chefsplats i statsförvaltningen att hälsa med tillfredsställelse.

GRUPP AF FRAMSTÅENDE DELTAGARE I MÖTET: BESÖKET Å DROTTNINGHOLM.

Vi namnteckna: *Första raden från v.:* Dir. A. Ljunggren, öfverlärare Strandman, folketingsman L. Kvist, kyrkoherde Hasselroth
Andra raden: Amanuens G. Anderberg, fru Julie Rosenberg, dirigent V. Rosenberg, red. I. Neuman, arkitekt Nordén, kand. E. Lagerström
Tredje raden: Fr. M. Penrsson, dr Matti Helenius-Seppälä, red. Larson-Leitet, kand. jur. Heilesen. *Fjärde raden:* Red. V. Figgé,
löjtnant Håkansson, fru A. Trygg-Helenius, dr Scharffenberg, riksdagsman Björnberg, red. E. Ljunggren, fru E. Ljunggren.

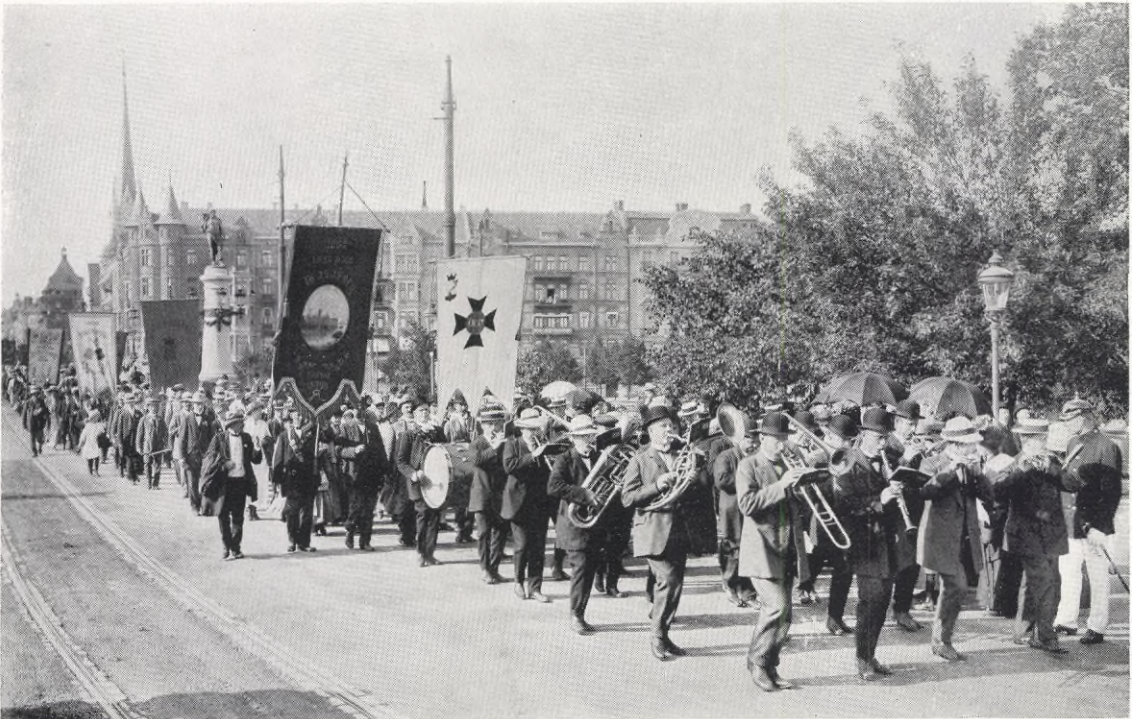

Foto. Lamm, Stockholm

DET STORA DEMONSTRATIONSTÅGET TILL SKANSEN.

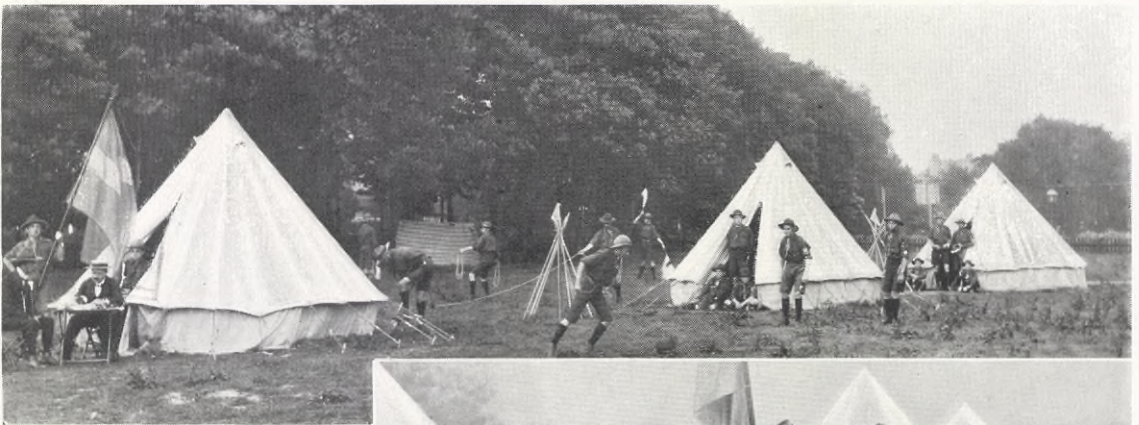
Ätliche. Best. Sjögrens.

FRÅN DET 15:DE ALLM SVENSKA FOLKSKOLLÄRAREMÖTET I LUND 1—3 JULI. *Utfärden till Bjärreds Hafsbad.*

Det åttonde nordiska nykterhetsmötet öppnades den 9 juli i Stockholm med möteslokal i Norra realläroverkets aula. Såväl svenska som danska, norska och finska nykterhetsorganisationer voro talrikt representerade. Bland särskildt inbjudna märktes statsminister Staaff, statsråden Schotte, Adelsvärd och Stenström, öfverståthållare Ramstedt, chefen för socialstyrelsen dr Elmquist m. fl. — På aftonen ägde en af 2,000 personer bevistad välkomnfäst rum i Immanuelskyrkan. Efter hälsningsanförande

af dir. Oskar Eklund och en del sångnummer höll statsminister Staaff ett af starka bifallsyttringar upprepade gånger albrutet tal, hvori han, under framhävande af de svårigheter som sammanhänga med den ifrågavarande reformen, personligen ställde sig sympatisk till förbudskrafvet. — friga kongressdagar upptogs af föredrag af bl. a. professorerna Thyren, C. Wallis och Westergaard samt af diskussioner och utflykter. — Mötet afslutades den 13 juli med demonstration och fäst på Skansen.

Efter fotograf Klubb: *Bmjät Silfvegarne.*
SVENSKA SCOUT-LÄGRET I BIRMINGHAM.

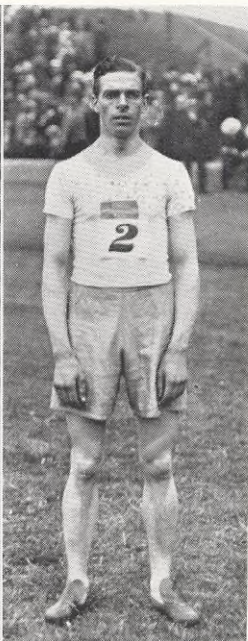
Det första stora internationella scoutlägret har varit anordnad i Birmingham under tiden 2—8 juli. Nästan alla Europas länder ha varit representerade samt dessutom Kina, Indien, Australien, Amerika och Afrika. Ovanstående bild visar det svenska lägret i hvilket 16 pojkar kamperat under ledning af herrar Arvid Lannes och Gunnar Björklund från Göteborg.

DE SVENSKA SCOUTERNA.

Efter fotografier.

Kliche: Bengt Sjöbergsparré.

SVENSKA ERÖFRARE AF ENGELSKT MÄSTERSKAP VID DE STORA TÄFLINGARNE I LONDON D. 5 JULI. T. v. EINAR NILSSON, KULSTÖTNING. T. h. ERNST WIDE, LOPP Å 1/2 ENG. MIL.

Vi presentera här två nyblifna engelska "mästare": *Ernst Wide* och *Einar Nilsson*, hvars bilder icke voro oss tillgängliga för vårt senaste nummer till hvilket vi i öfrigt hänvisa.

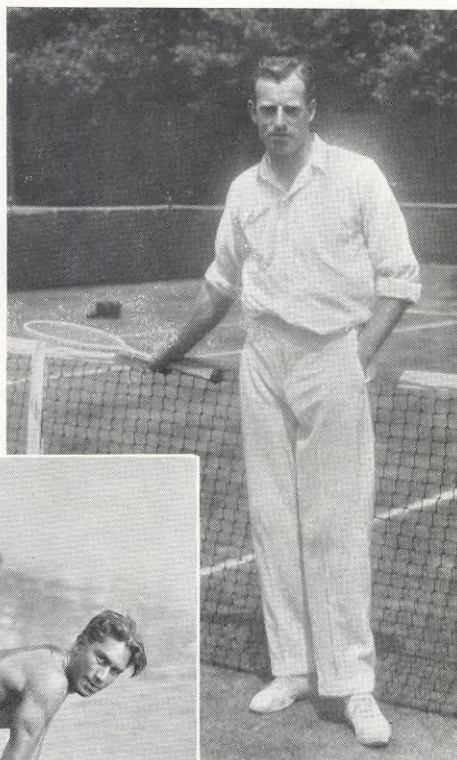
Wides idrottsbana bildar ett kapitel för sig i svensk löpningssports krönika. Från 1908 till 1912 var han obetingadt vår bäste man på medeldistanserna. År 1909 besegrade han den engelske och olympiske mästaren E. R. Voigt på 1,500, 3,000 och 5,000 meter äfvensom den böhmiske mästaren Dvorak. År 1910 vann han österrikiskt och böhmiskt mästerskap. Här hemma har han vunnit en massa lopp på 800 och 1,500 meter, men år 1912 bleknade hans stjärna något i det att han blef slagen vid Olympiska spelen och förlorade sv. mästerskapet på 800 meter och nu senast i våras förlorade 1,500 meter mot vår nye champion, Zander. För dessa nederlag har han nu fått revanche genom sin seger i England.

Einar Nilsson är svensk mästare i kulstötning och diskuskastning och har länge dominerat i dessa idrottsgrenar där han har en lång meritlista. Han är äfven en god all-roundman. Vid de Olympiska spelen voro dock de amerikanska och finska kastarne honom för svära.

I Honolulu på Hawaii höllos den 11 juni storartade simtäflingar hvarvid den bekante *Duke Kahanamoku* satte nya världsrekord på 50, 100 och 220 yards med resp. 24 sek., 55 1/5 sek. och 2 min. 34 2/5 sek. Vid samma tillfälle satte miss Ruth Stacker ett nytt världsrekord för damer å 50 yards med 31 sek. Det gamla rekordet innehades af Olympiasimmerskan miss Fanny Durack från Au-

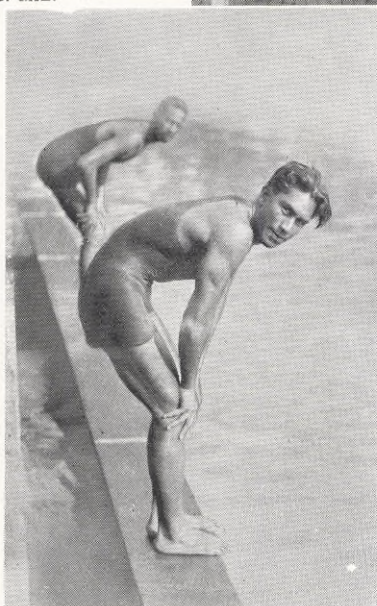
stralien. Kahanamoku lät emellertid ej sitt nya 100-yardsrekord blifva långlivadt. I San Francisco nedpressade han det den 11 juli ytterligare till 54 3/5 sek.

I Wimbledon kämpades den 4 juli om mästerskapet i tennis. Segrare blef *mr. A. F. Wilding*, Australien som i år synes hafva varit i mycket bättre form än vid spelen 1912.

A. F. WILDING världs-mästare i tennis.

DUKE KAHANAMOKU, som satt nya världsrekord i simning. INSÄNDT AF EN LANDSMAN I HONOLULU.

Efter fotografier.

Kliche: Bengt Sjöbergsparré.

väntadt var Ö. I. S. öfver A. I. K. med 5-1. A. I. K. mötte med sitt starkaste lag ytterligare "förstärkt" med en spelare från Norrköping. Ett par Ö. I. S.-are blefvo vederbörligen misshandlade och under större delen af matchen till hälften ur leken. Målsiffrorna tycktes utgöra en rättvis mätare af lagens spelstyrka.

G. Å.

Hrr Fotografier uppmanas att vid insändande af fotografier till HVAR 8 DAG tillse, att firmanamn finnes anbragt på fotografiets baksida. Endast då angifves firmanamnet.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöbergström.

SVENSKA KONUNGAPARETS PRESENT
TILL DROTTNING ELENA.

Emaljvas från hofjuvelerare Hallberg.

Bland de svenskar, som i främmande land på samma gång de själva vunnit erkännande och framgång skänkt berömmelse åt det svenska namnet, intages en bemärkt plats af öfverstadsingeniören i Chicago John Ericson. Herr E., som i. n. befinner sig på en tids besök i Sverige, är född 1858 i Stockholms län. Efter att 1880 ha utgått som civilingenjör från Tekniska högskolan i Stockholm reste han 1881 till Amerika, där han under närmast följande åren var anställd vid en del järnvägs och kanalänläggningar. År 1884 kom han till Chicago, vann inom kort anställning i denna stads tekniska tjänst och utnämndes år 1897 till stadsingenjör, en med hänsyn till stadens enorma storlek ofantligt krävande befattning. I denna sin egenskap har hr E., tack vare sin lysande tekniska begåfning, sin energi och sitt målmedvetna arbete gjort jättestaden utomordentliga tjänster och till gengäld af densamma mottagit det lif-

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöbergström.

JOHN ERICSON.

Framstående svensk-amerikan på besök i Sverige.

liligaste erkännande. Han har sålunda nedlagt ett betydande arbete på det väldiga omdaningsförslaget till Chicagos förskönande liksom äfven på utarbetandet af förslaget till underjordiskt järnvägsnät för staden. Han har vidare knutit sitt namn vid millionstadens storartade vattenledningsanläggningar och vid ett antal snillrikt konstruerade broar. Äfven i Chicagos svenska lif, i dess föreningsarbete har han genom sin rådgivande verksamhet och stora gästfrihet gjort en betydelsefull insats.

Efter fotografi.

FRÅN DEN VACKRA HUDIKSVALLSUTSTÄLLNINGEN.

Kliché: Bengt Sjöbergström.

Sedan någon tid pågår i Hudiksvall en industri- och handverksutställning, hvilken om än icke till sin omfattning alltför stor dock genom de utställda föremålens utmärkta beskaffenhet är synnerligen intressant och i hög grad representativ för helsingbygdens närings- och kulturlif. Utställningen upptager maskin-, fiskeri-, hemslöjds-, handverks- samt konstafdelningar. I bestyrelsen för utställningen sitta borgmästare Hadar Rissler, ordförande, konsul E. Lindberg, v. ordf., samt arkitekt Frey Berglund, fabriksör E. Hedberg och apotekare Sven Brun.

“SMEKMÅNADER”,

H. 8. D:s nya följetong, roman af Harold Mac Grath,

börjar med detta nr och skall utan hvar'e tvifvel afvinna sina läsare det största intresse.

I valet mellan det otal af den utländska bokmarknadens nyaste och bästa alster hvilket stätt till vårt förfogande hafva vi utan tvekan gifvit företrädet åt denna roman. Den utomordentligt skickligt spunna intrigen, de på hvarandra snabbt följande, öfverraskande händelserna hvars innersta förklaring låter vänta på sig nästan ända till sista sidan, den briljanta karaktärsteckningen, stilens elegans, den friskhet och det goda humör som prägla berättelsen allt detta tillsammans gör "Smekmånader" till en den yppersta, mest underhållande följetong, hvilken vi härmed, öfvertygade om att den skall blifva mottagen med samma bifall som alltid kommit vår följetongsafdelning till del, hafva nöjet öfverlämna till vår ärade läsekrets.

RED.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. KONUNGEN AF ITALIEN (X i svensk generalsuniform) BESÖKER GÖTA LIFGARDE.
 Å bilden synes krigsministern, statsrådet Bergström (i civil dräkt).

Den af Första Baltiska Automobil- och Aeroklubben under medverkan af Kungl. Svenska Automobil Klubben anordnade bilfärden genom Sverige har ägt rum under veckan 8—15 juli. Bland de ryska färdeltagarna, hvilka utgjorde ett synnerligen förnämligt sällskap med en mängd furstliga personer, märktes storfurst Kyrill Wladimirovitch, kusin till ryske kejsaren, och hans gemål storfurstinnan Victoria efter hvilken turen er-

hållit sitt officiella namn "Grossfürstin Victoria-Fahrt". — Färden, som med start från Stockholm, gått öfver Uppsala—Krylbo—Falun—Rättvik—Grangärde—Örebro—Nyköping och åter till Stockholm, har genom sina härliga naturscenerier, sina utmärkta reseanordningar och i allmänhet goda vägar väckt främlingarnes lifligaste tillfredsställelse. Resemarskalk har varit sekreteraren i Kungl. Auto.nobilklubben ingenjör E. Bratt.

H. 8 D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF. SVENSK-RYSKA BILFÄRDEN: T. v. STORFURSTPAKET KYRILL. T. h. FURST KRAPOTKIN.

Kliché: Lemwt Sjöfersparre.

FRÅN KONUNGAPARETS AF ITALIEN BESÖK,

KONUNG GUSTAF LÄMNAR DROTT (t. v. å bilden), PÅ VÄG TILL TRINACRIA, FÖR ATT HÅLSA KONUNGAPARET VÄLKOMMET.
Efter skizz i olja, med nådigt tillstånd utförd från Drott för H. B. D. af marinmålaren Arvid Johansson.

De italienska konungadagarne i Stockholm äro nu med all sin prakt och sina lysande festligheter till ända, kvarlämnande utom det glansfulla minnet känslan af fastare knutna vänskapsband mellan vårt folk och den nation, hvars höga furstepar gjort vår hufvudstad äran af ett besök.

Italienska kungabesökets sista dag, måndagen den 7 juli upptogs bl. a. af besök vid Lifgardet till häst och Göta lifgarde, där uppvisning i ridning och exercis ägde rum. Efter det konungen af Italien återkommit till slottet, uppvaktades han i anledning af sin utnämning till general i svenska armén af svenska generalitetets vägnar af general Rappe.

På middagen företogs med ångaren "Tessin" en utflykt till Drottning-

holms slott, där lunch intogs, hvarefter konung Gustaf personligen visade och beskref slottets sevärdheter.

Italienska kungaparets afresa från Stockholm, hvilken ägde rum vid femtiden på e. m. försiggick under iakttagande af samma storslagna militära former som förekommit vid mottagningsceremonien. Kungaparet åtföljdes till Logårdstrappan, där embarkeringen ägde rum, af konungen och drottningen af Sverige samt öfriga hemmavarande kungliga personer.

Senare på dagen gifvo konungen och drottningen af Italien ombord på kungajakten "Trinacria" en afskedsmiddag för svenska kungaparet och kungahusets i Stockholm varande medlemmar.

H. S. D:s STOCKHOLMSFOTOGRAF.

ÄFRESAN: KONUNG GUSTAF FÖRANDE DROTNING ELENA OCH KONUNG VIKTOR EMANUEL FÖRANDE DROTNING VICTORIA, ÅTFÖLJDA AF KRÖNPRINSPARET, HERTIGPAREN AF SÖDERMANLAND OCH VÄSTERGÖTLAND SAMT PRINS EUGEN, lämna Slottet på väg till Logårdstrappan där kungaslupen "Vasaorden" för de höga resenärerna till den italienska kungajakten "Trinacria".

Klädte: Kem. A.-B. Bengt Sjöberg, Stålm. Gbg

AFSKEDET OCH AFRESAN FRÅN LOGÄRDSTRAPPAN:
 NÄR "VASAORDEN" FÖRDE ITALIENSKA KONUNGAPARET TILL TRINACRIA *efter afskedet från de svenska kungliga personerna.*

Såsom ett minne af besöket i Stockholm har konungen och drottningen af Sverige till drottning Elena öfverlämnat en praktfull vas i blå emalj med italienska drottningens namnchiffer i guld, omgifvet af stora orientalska pärlor. Uptill är anbrakt en ciselerad fris af lagerblad och kronor i guld mot mörkblå emaljboten samt dessutom krönte kartuscher omgifna af pärlor med svenska kungaparets namnchiffer jämte datum för besöket i Stockholm.

①

②

1.
KONUNGEN OCH
KRONPRINSEN AF
RUMÄNIEN (*jämte
en af prinsessorna*)
VID TRUPPREVY
I BUKAREST.

2.
KRONPRINSEN AF
RUMÄNIEN, *arméns
högste befälhafvare.*

3.
RUMÄNISKA SOL-
DATTYPER.

③

④

Efter fotografier.

4. AF GREKERNA TILLFÅNGATAGNA BULGARER I SALONIKI.

Kliché: Bengt Sjögren & Co.

RYMMERSKAN.

FÖR HVAR 8 DAG AF MARI MIHI.

UNDERLIGA och onyttiga jämförelser mellan förr och nu drager man upp, då man läser om, huru Axel Oxenstierna tvang Richelieu att som ambassadör i Paris mottaga Hugo Grotius. De är, då den genialiske holländaren bara var en utfattig, af andras hjälp beroende landsflyktling, hade Richelieu aldrig besparat honom sin känslolösa hårdhet, sitt mest förödmjukande översittteri. Och hans eminens ville inte finna sig uti att se samme man som det mäktiga Sveriges sändebud. Hellre då skriftligen, under brethemlighetsens skydd, förödmjuka sig på afstånd inför svenska kanslern, än att i Louvre, där han ägde så många fiender, skänka dessa den triumfen att få se honom buga sig för Grotius. Därför skref han de mest bevakande bref med begäran att någon annan skulle sändas i stället.

Svaret blef, att utnämningen icke stode att återkalla. Dock, Richelieu gaf inte tappt, utan nya kurirer med nya förslag — och nya afslag — galopperade natt och dag på hundramilapass mellan de franske och svenske premiärministrarne. Med kufvande af all sitt sinnes stolthet, med uppjudande af sina aldrig öfverträffade diplomatiska möjligheter, anhöll Richelieu alltjämt att blifva förskonad från Grotius — tills Oxenstierna, som tröttnade på korrespondensen, kort och kärt dekreterade, att svenske ambassadören Grotius i:o skulle mottagas af en marskalk af Frankrike samt 2:o föreställas för hans allra kristligaste majestät konung Ludvig XIII af en prins af blodet.

Hvilket allt också skedde!

Så långt med Richelieu. Men med Gustaf Adolfs änka kom han aldrig ur fläcken. —

Och ändå var det han, som en gång fört henne in i riket. Om den gamle kanslern någonsin hade fog att önska någon af sina handlingar ogjord, helt visst var det denna. Maria Eleonoras broder, kurfursten af Brandenburg, var af statsskäl obenägen för en förbindelse med oss. Men modern, tillräckligt mycket kvinna, tillräckligt mycket tyska och tillräckligt mycket Hollenzollern för att ge alla hänsyn och betänkligheter på båten då det gällde ett giftermål, och att desslikes i samma farkost instufva all världens politik, då såsom här ett stormrikt parti vinkade, hon rädde helt sonika herr Axel Gustafsson Oxenstierna att rymma med prinsessan. Och för all säkerhets skull följde svärmodern med på flykten.

- Som en rymmerska kom Maria Eleonora hit, som en rymmerska lämnade hon oss!

Egendomligt för resten att tänka sig: den betänksamme, allvarlige, dödligt respektable Axel Oxenstierna enleverande en ung och fager prinsessa. Ty vacker var hon. Till den grad, att då monsieur d'Avaux skulle öfverlämna sina kreditiv på rikssalen, både han själf och hela hans lysande, stolta svit, hvilka sannerligen skadat sköna kvinnor vid det hof, där Anna af Österrike och hertiginnan af Chevreuse strålade, inte kunde taga sina ögon från henne. Om inte d'Ogiers utgjutelser i hans dagbok äro en förälskad mans, så vet jag inte hvad det skall vara. Och man kan öfver hufvud inte förklara denna oerhörda långmodighet förmyndaregeringen visade inför hennes nycker och öferrättligheter, än som försakad af hennes bländande, mannavettsböjande behag.

Annars var Kristinas moder den oroligaste, ombytligaste, envisaste, slösaktigaste, bortskämdeste, mest förbluffande och mest oberäkneliga gestalt, som rör sig i den besynnerliga äfventyrsroman,

man heter Sveriges häfder. Man tvekar hvilken man skall mest beklaga, henne själf eller dem som hade att ansvara för och bära följderna af hennes hugskott och villor.

Till en början vägrade hon tillstödja konungens begrafning; han finge icke jordas förrän hon själf ginge hädan. "Eftersom ni Hans K. Maj:t vår högtärade saligaste käre herre och gemäl uti lifvet föga njutit hafva, så må oss då unnas, att vi dess konungsliga lik oss någorlunda till vederkvickelse i vår sorgfulla lifstid åskåda och hafva måge". Och då begrafningen omsider ägt rum, ville hon då och då tvinga sig till att öppna locket på kistan.

Så visade hon humör öfver att ej inväljas i förmyndarestyrelsen — det gick ju inte an att med regeringen införlifva en ostraffad spion, hvilken satte en ära uti att meddela upplysningar åt våra fiender! Därefter kom man ihop sig på skarpen rörande dotterns uppföstran. Hennes missnöje både med Sverige och allt svenskt hade nu slagit ut i full blom, och det var redan från dessa barndomens år som Kristinas håg vändes från oss. På omvägar gjorde oss sålunda Maria Eleonora den oberäkneligaste tjänst. Ty huru skulle det väl blifvit om dottern stannat kvar och regerat till sin död! Hennes alla italienska taylor och statyer och inlagda skåp hade vi haft i behåll, men Karl X:s, måhända också Karl XI:s gärning hade varit ogjord. Så hade vi fått betala Veroneses L'amour heureux och Botticellis illustrationer till Divina Commedia med att vår storhet gått i stöpet femtio år före Pultava. —

Ånkedrottningens motvilja mot hennes andra fosterland tilltog med hvarje år och fick de allra oförklarligaste yttringar. Sålunda hade hon fattats af en ihållande hätskhet till våra klippor och berg!!! Hvad de gjort henne för ondt, vet man ej. Men bara hon tänkte på dessa oskyldiga naturformationer, greps hon af den häftigaste ilska — kan detta hållas för normalt?

* * *

Efter skilsmässa från dottern valde Maria Eleonora Gripsholm till änkesäte och drog dit med sitt stora, nästan uteslutande af tyskar bestående hof. Sexhundrausen kr. gaf liigedinget arligen, och ändå blef det naturligtvis krängel, då det skulle fastställas. Nå, detta var säkert inte hennes fel, utan berodde nog på åtgörande af hennes följde. Den tyska närigheten förnekar sig aldrig, och hoffolket benyttjade i högsta måtto hennes slappa godtrogenhet. Mycket stulo de så att säga med varm hand.

Den värste af hela sällskapet var själfve hofmarskalken Pentz, befängd utstuderad galgfågél, den där lurade drottningen till hvad som helst, och inför hvilken förslagenhet t. o. m. rikskansleren kom till korta, såsom han själf tillstår. Ty hvad regeringen än resolverade skulle Pentzen "göra ett gly därpå och sätta oss en näsa på".

För resten en mycket ogenerad junker, medveten om mänskliga svagheter. Så skriver han till gamle pfalzgreiven på Stegeborg, att de ämnade besöka honom viss dag — såvida jag inte mot förmodan skulle bli onykter! — Långe tvekade man hvad man skulle taga sig till med denna ärans olycka: om man skulle slå hufvudet af honom, hvilket ju varit det mest ekonomiska, eller om man skulle kasta åt honom en dusör och köra honom ur landet. Man valde det senare. Han fick 10,530 daler silfvermynt jämte en allvarlig maning att draga sina färde och aldrig visa sig vidare — ty då! —

Så värst länge dröjde det inte heller, förrän Maria Eleonoras slösaktighet, hennes begifvenhet på

smycken och prydnader samt framför allt den glupska tyska omgifningen alldeles hopplöst förstört hennes affärer. Svärmodern drottning Kristina, "den förbannade holsteinska nattpredikanten", såsom folket kallade henne, hade på sin tid med gammaldags sparsamhet lagt ihop flera tunnor guld på samma lifgeding, där svärdottern tio år efteråt gick vilse i "stora labrynter af gäld och skuld.

Nå, med pängarna skulle det väl alltid blifva någon utväg. En kvinnas slösaktighet vållade den unga stormakten föga bekymmer. Värre var det att hon i smyg skref dumbheter till utländska furstar, våra förklarade fiender, samt funderade på att resa och helsa på dessa. Sådant fick man inte finna sig uti.

Maria Eleonora visste att hon hvarje dag gjorde lifvet surt för rådet och förmyndarne, samt att herrarna i Stockholm ingalunda voro riktigt belättna med henne. Det stora kriget pågick ännu i Tyskland, arméer mobiliserades, provinser eröfrades, det brann i alla knutar, och allt hängde på de styrandes klokhet — och ändå måste man anslå ett par dagar i hvarje vecka till den vackra änkan på Gripsholm, hvilkens förmåga att ställa till trassel och oreda tycktes fullkomligt outtömlig. Egenskapen af Gustaf Adolfs maka, den svenska ridderligheten samt hennes egen skönhet och svaghet voro de skyddsmurar, bakom hvilka hon opåtaladt trodde sig kunna göra allt hvad hennes virriga hjärna ingaf henne.

På Gripsholm trodde hon sig skyddad för herrarna i Stockholm — hon visste att de voro uppgifna af arbete, och själf tänkte hon minsann inte skaffa dem semester — men öga mot öga vardt hon alldeles öfverväldigad inför dessa det stora svenska väldets medvetna, ansvarstyngda, stränga fullmäktige, hvilka inte hade någon i all världen att bero af eller frukta, då under Kristinas minderårighet allt faktiskt låg i deras händer.

Tre Oxenstiernor, en Gyllenhielm och en De la Gardie — det var nästan för mycket för stackars lilla oförståndiga, korttänkta, iafängliga, nipperplåttande Maria Eleonora! — Hennes mod sjönk inför dessa rikets styfva grander, hennes nerver talde inte vid att se dem alla på en gång, utan hon vardt "förfärad då de så alla komma gåendes" — — —

Förfärad vardt hon också, då bud anlände, att Axel Oxenstierna aktade taga till Gripsholm för att granska lifgedingets förvaltning samt efterforska ändamålet med hennes utländska korrespondens, hvilken — det trodde man sig veta — gick ut på att skada och nedsätta det lands regering, som hon orsakade så mycket bekymmer. Bland annat funderade hon på att bortlofva drottning Kristina till en dansk prins!

Rikskanslaren sökte nu att tala förstånd med henne så godt sig göra lät: särskildt förkastande de äfventyrliga resplanerna, betonade han att "krönta hufvuden få icke resa hvar et vilja, så fram et vilja hålla deras respekt i ära".

Hvartill änkedrottningen svarade:

— *Den resan måste jag göra, ty för det första är här i Sverige mycket kallt, och för det andra är här också en hop med slemma berg.*

Stackars gamle Axel Oxenstierna!

Och den prinsessan hade han själf enleverat!

Revideringen på Gripsholm båtade emellertid föga. Hennes ekonomi ordnades visserligen, men tilltrasslades snart igen, det hemliga brefskrifvandet fortfor som förut. Och rätt som det var gaf sig Maria Eleonora ut på äfventyr. Hon kuskade till Göteborg, men återhämtades och lofvade bot och bättring samt tycktes t. o. m. försona sig med regeringen, hvilket bordt väcka misstankar.

Ja, denna fromma, oberäkneliga botgörerska gick så långt, att hon hvarje månad i tre dagar stängde sig inne med sin tjänstgörande hoffröken för att fasta och bedja, hvarvid huskaplanen hade att förrätta gudstjänsten framför den slutna dörren.

I juli 1640 tycktes denna världsfromhet drifvas därefter, att de tre fastodagarna ytterligare förlängdes. Då hofpredikanten Tanck sjöng psalmen ntänför, svarade ingen kvinnlig sopran eller alt bakom de tillbommade dörrarna.

Hvad betydde detta! — Ängsligt klappade man på. Först varligt, sedan hårdare. I knäsvag underdanighet supplikerade man, att hennes maj:t täcktes ge ett ljud ifrån sig. Men utan påföljd. Den arma kaplanen kallsvektades och med vacklande steg hastade han till hofchefen.

Denne lät strax bryta upp dörren. Hvarken Maria Eleonora eller hennes sällskapsdam funnos där. Rummet var tomt. Drottningen hade ängtligen satt sin länge närda resplan i verket, rymt sin kos från de afskydda svenska klipporna. — —

Huru man måtte hafva slagit ihop händerna och kallat både Gud och en del officielt afskaffade, men ännu inte alldeles bortglömda helgon till vittne! Huru man måste ha letat igenom hela det gamla Gripsholms otaliga vinklar och vrår från kung Eriks fängelse uppe i folkburstornet ända ned till ärkebiskop Abraham Angermanns svarta håla! Man höll rådslag på borggårdar och trappor, svor och svaflade, gnällde och gnydde.

Hennes kungl. maj:t borta, spårlost försvunnen — nejji! Det kunde inte vara möjligt. Herr Ivar Natte och Dag, den nye hofmarskalken, stampade och rei sig i hufvudet, letade under sängar och skåp, sände härs och tvärs ut ryttare och furirer att genomleta den omkringliggande nejden. Men då de återkommo på löddriga hästar, hade de alls intet att förkunna.

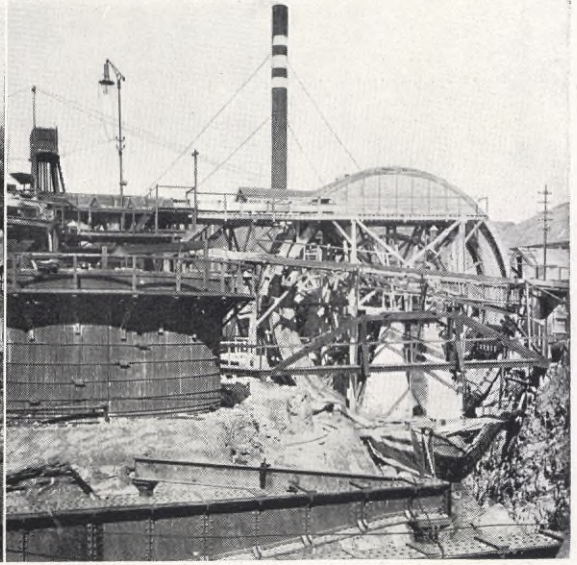
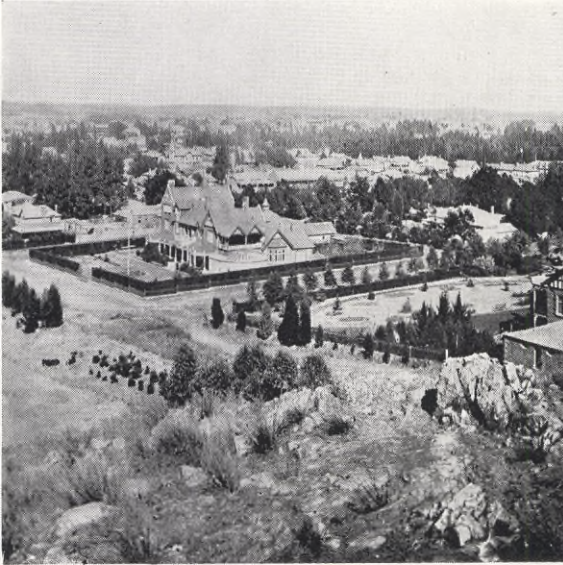
Det hela vardt en riksskandal till alla de andra vi kostat på oss. Och en hejdundrande sådan framställer ju själfva inledningskapitlet till vår nyare historia, då en dansk midt på Stortorget lät hugga hufvudet af så godt som hela den högre societeten.

Dock, på den tiden var inte Sverige så kändt utomlands, att händelsen kunde blifva föremål för några intresserade kommentarier på kontinenten. Annat nu, sedan våra krigare och diplomater knutit förbindelser ute i stora världen.

Gustaf Adolfs änkas rymning vardt samtidens mest häpnadsväckande skvallerhistoria. Den berättades, omdiktades och utlades med fri fantasi i St. James och Louvre, i Vatikanen och Hofburg och vid Plaza Oriente. Hvarför hade hon flytt? Hvar tagit hon tagit vägen? De bäst underrättade meddelade huru man slitit hennes barn från henne och huru man spärrat in henne själf på en förfärlig spökborg långt uppe i nordens, vid en enslig, dyster sjö — en syster till Döda hafvet — omgifven af oerhörda svarta skogar, där varulvar och häxor huserade... *Poverina*, hvad hade hon ej måst lida af de förfärliga svenskarna innan hon tagit detta steg!

Tvärtom, svenskarne äro förtjusande, bedyrade någon som råkat Erik Gyllenstierna, då han tjänstgjorde vid Svarta musketörerna eller kanske unge pfalzgreiven själf i Palais Gonzaga—Nevers. Och drottningen var visserligen en smula till ären, men ännu mycket vacker, så att — och man skrottade och gissade ..

Dock, de som inte alls skrottade, det var de stackars riksförmyndarne. Visserligen kändes det lugnt att vara af med henne. Men att låta en kvinna, svenske kungens efterleverska, löpa på detta sätt

Ljfer fotografier.

GULDRUFVESTREJKEN I AFRIKA: VY FRÅN JOHANNISBURG OCH EN AF DE ALLRA STÖRSTA GULDRUFVORNA.

Vi de sydafrikanska guldgrufvorna har på grund af tvist rörande arbetstidens längd sedan någon tid en vidtomfattande sträjk pågått. De sträjkandes hållning blef efter hand allt mera hotande, det kom till blodiga strider mellan dem och ordningsmakten, och till sist ingick meddelande om att 1,000 beväpnade sträjkande voro på marsch mot Johannesburg.

Innan det kom till ytterligare våldshandlingar uppnåddes emellertid enighet mellan arbetarnes ledare och regeringens ombud, generalerna Botha och Smuts, sträjken förklarades den 5 juli avslutad och de sträjkannde återgingo omedelbart till arbetet. Enligt senaste underrättelser råder ännu stor oro bland arbetaremassan och ett uppblossande af sträjken är ej uteslutet.

och kvittera riket, den skammen slog blodet upp i ansiktet på dem. — Papister och moskoviter höll man i schack, men den vackra änkan på Gripsholm gäckade dem alla!

* * *

Flykten hade varit omsorgsfullt förberedd. Som hon föregaf, för att kunna promenera mera ostörd, hade drottningen låtit uppbygga en täckt gång, som ledde från slottet ned till Mälaren. Genom denna passage lämnade nu drottningen Gripsholm i sällskap med hoffröken von Bülow. — Pogrel och Spitzmacher, två af det tyska följet, rodde damerna öfver till den s. k. södra skogen, där Jakob Rafe väntade med hästar. Nu red man rakt till Trosa, säkerligen tagande vägen öfver Laxne, Blacksta, Gnesta och Vårdinge, hvilken är ginast. Man stannade vid Daggunga.

Ett underligt ord, Daggunga! Det för tanken till någon fjärran indisk flod, dragande förbi djunglar och heliga städer med pagoder och Kronärtskockstorn...

En i sällskapet spred ut att Maria Eleonora vore dotter till borgmästaren Dankwardt i Nyköping, och att han enleverat henne, emedan föräldrarna ej ville veta af något giftermål.

Jag kan härvid inte underlåta att meddela det verkliga högst kuriösa faktum, att, enligt släkteregister, uppsatt af länsarkivarien Viktor Örnberg, denna föregifna Benedicta Dankwardt, gift med Johan Rothlöben, superintendent i Hadersleben, är i tionde led stammoder till den, som skrifver detta.

För Maria Eleonora var det som en länge eftertränad förlossning att få insupa de solblanka fria fjärdarnas glada julivindar. När såg hon väl sist en sådan sommardag! Bakom sig lämnade hon en hatad kust, surmulna människor, smulgråtar, som

brutit hennes bref och rafistulerat hennes räkenskaper, trängt sig på och lagt sig i.

Men fortare måste det gå! Det var, som om farfyget knappast rört sig för den lätta sommarbrisen. Nästan dröjande gled det fram öfver det grönklara vattnet. — Skeppare sätt till flera segel, ty ännu skönjer jag Sveriges kust. —

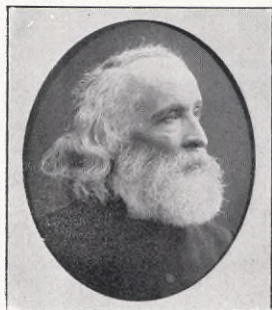
Se, där smalnar den vid synranden, krymper till ett grått, taggit streck mellan himmel och haf. Nu försvinna de ändtligen för alltid, de fördömda svenska klipporna!

Och längre följa vi ej rymmerskan. —

(Till bilderna å sid. 667.)

Innan ännu kriget mellan de förenade Balkanstaterna och Turkiet ändats med ett formligt fredslut har ett nytt krig blossat upp, i det att de förbundna makterna icke kunnat enas om fördelningen af segerns frukter utan vädjat till vapnen. Mot Bulgarien som i ryggen har det alltjämt fientligt sinnade, ännu kampdugliga Turkiet stå de båda vapenbröderna från i går Grekland och Serbien fast beslutna att kringskära de landningar som Bulgarien gjort på turkiskt område och som hota att göra det till en för öfriga Balkanstater alltför mäktig granne. Till dessa fiender har, drivet liksom de af afund, hat och fruktan, sällat sig äfven Rumänien. Det nya kriget har sedan haft att uppvisa en hel rad af blodiga strider, hvilka, så vidt man kunnat döma af de ingångna hvarandra motsägande krigstelegrammen, synas hafva gått Bulgarien emot. Hvar det nya Balkankriget skall sluta torde vara omöjligt att förutsäga. Uppenbart är, att det i sig sluter möjligheter till de mest vidtomfattande och ödesdigra politiska komplikationer.

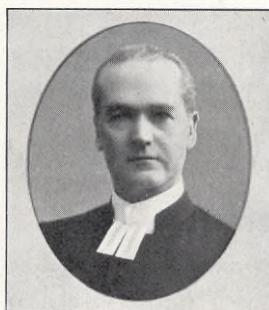
* Data å nästa sida.

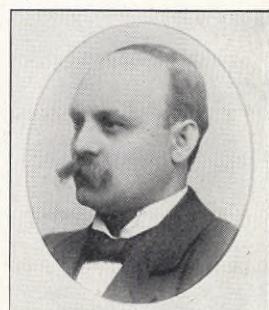
E. G. W. N. RUDIN.
F. d. Professor — Upsala
80 år 20 Juli.*

P. P. WALDENSTRÖM.
Teol. dr. F. d. lektor. — Gefle.
75 år 20 Juli.*

C. A. JOHANSSON.
Kyrkoher. Je. Hofpredikant.
Mjölby. 60 år 22 Juli.

A. H. LINDQUIST.
Landsorg ordf. Riksdagsman.
Stockholm — 50 år 9 Juli*

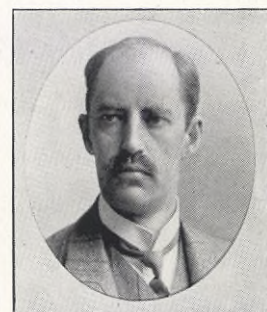
E. J. A. HERSLOW.
F. d. Justitieråd. — Stockholm
75 år 21 Juli*

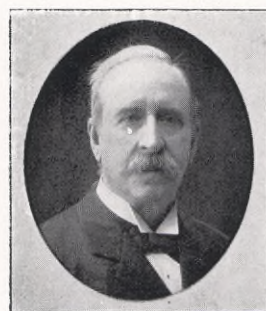
C. A. FORSSELL
F. d. Intendent — Stockholm.
65 år 11 Juli.*

J. H. B. EURENIUS.
Landsskreterare. — Östersund.
50 år 20 Juli

C. O. B. WEDBERG.
Nytämnd t. Justitieråd.*

C. O. VON PORAT.
F. d. Lektor. Fil Dr — Jön-
köping. 70 år 4 Juli.*

K. V. MELANDER.
Rektor. — Örebro.
60 år 14 Juli.*

A. G. H. STILLE.
Professor. — Lund.
50 år 16 Juli.*

A. M. LUNDGREN.
Hospitalsöfverläkare.
Vestervik. — 50 år 17 Juli*

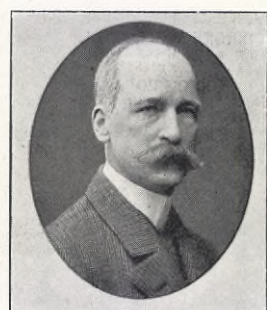
M. F. RODHE.
F. d. Kapten. Damänintendent.
Mariestad. 70 år 20 Juli.*

C. W. H. G. FALKENBERG.
Kammarherre. Godsejare.
Lagmansö. — 60 år 20 Juli.

B. A. DE VERDIER.
Bruksegare. F. d. Kapten. —
Gustafsfors. 60 år 4 Juli.*

C. J. A. ROOS.
Stat. Landtbruksingenjör —
Vexjö. 55 år 22 Juli.*

VECKANS PORTRÄTTGALLERI

* Data här nedan.

K. NORDMARK.
Handlande. — Göteborg.
60 år 8 Juli.*

A. LAGRELIUS.
Hofintendent. — Stockholm.
50 år 16 Juli.*

E. J. MARKSTRÖM.
Bankdirektör — Örnsköldsvik.
50 år 23 Juni.*

L. WESTBERG.
Direktör. — Lidköping.
50 år 27 Juni.*

A. J. C. STRANDBERG †.
Operasångerska. — Sthlm.
F. 30. † 11 Juli.*

W. A. SÖDERHJELM †.
Brukspatron — Djarsho'm.
F. 31. † 28 Juni.*

E. T. V. AGNER †.
Landskamrerare. F. d. Stads-
fullm. — Kristianstad.
F. 67. † 27 Juni.

MAGNUS RODHE. U. löjtn. v. Göta art. reg. 62, afsk. o. kapt. 73, domänintendent 84, ordf. i Skarab. läns skogsvårdsstyr. 03. Led. af stadsfullm. i Mariestad sed., 88 led. af Hushälln. sällsk. förvaltn. utsk. sedan 77, styr. led. i länets Brandförsäkr. fören. 88—12, landstingsman sedan 75.

ANDREAS (ANDERS) DE VERDIER. U-löjtn. v. Verml. fält-jägar 75, landtmät-ex. 79, skogsvårdsstyrelse i Trysil 88—98, kapten 91, afsked 92; disponent i A-B. Mölnbacka—Trysil 98. Hufvudlegare i Gustafsbergs fabrik a-b. Styr-led i Verml. hypot.-fören. 03, led. af Hushälln.-sällsk. förvaltn.-utsk. 04, af Skogsvårdsstyr. 04, ordf. i tax-nämnd. Styr-led. i A-B. Mölnbacka—Trysil sedan 98, tidvis ordf. i Forshaga a-b., ordf. i Dejefors kraft- och fabrik a-b., i Frykbergs a-b., i Verml. elektr. försäljnings-a-b., ordf. i styr. i Gustafsbergs fabrik a-b., led. af styr. i Nordmarkens jernv.-a-b., i styr. i Verml. ensk.

WALDEMAR RUDIN. Stud.-ex. 51, fil. dr. 57, prestv. 65, past.-ex. 69, teol. kand. 71, teol. dr. 77, docent i exegetik 71, e. o. professor 77, ord. prof. 92—1900, kyrkoh. i Hel. Tref. förs. i Upsala 92—1900. Led. af Sv. akad. Biografi o. helsidesport i ärg. III:50.

PAUL WALDENSTRÖM. Stud.-ex. 57, fil. dr. 63; teol. dr. v. amerik. univ. 89. Adj. i Vexjö 62, prestv. 64, lektor i kristendom i Umeå s. å., i Gefle 74—05. Nedlade prestemb. 82. Led. af Riksd. A. K. 84—05, led. af konst-utsk., lagutsk. Ledare af Svenska missionsförbundet. — Hänvisa till biografi som jemte helsidesport återfinnes i ärg. IX:42.

HERMAN LINDQUIST. Träarbetareförbundets förtroendeman 97, ordförande i Landsorganisationen sedan 98, sedan 1905 led. af socialdem. partistyr. verkst. utsk. Led. af Riksd. A. K. sedan 06. Biografi o. helsidesport i ärg. X:45.

ERNST HERSLOW. Stud.-ex. 55, hoifr. ex. 65, aud. i Vend. art. reg. 72—74, ass. i Sk. hoifr. 74, rev. sek. 77, byråchef i lagår. o. led. af lagberedn. 84, justitieråd 86—08. På sin tid stadsfullmäktig i Kristianstad, ordf. i styr. i Stockholms högskola i 6 år, inspektör i Brummerska skolan; led. af skolrådet i Johannes förs., ordf. eller led. i styr. i flera välgörenhetsinr. Jur. dr. 1900. Komm. m. st. k. N. O. Utg. åtsk. arbeten

ABRAHAM FORSSELL. Stud.-ex. 66, afg. fr. Alnarps landtbl. inst. 63, förestånd. i Kopparb. läns landtbl.-skola 75—80, fi. intendent v. Landtbl.-akad. experimentalfält 80, ord. 80—86, förest. i Stockholms frökontr. anst. 86, lär. i agronomi v. Skogsinst. 86—06, denatur. kontr. i Stockh. stad och län sedan 91, verkst. dir. i Källskärs trävaru-a-b. i Söderhamn sedan 03, ordf. o. verkst. dir. i Öfotens malmfält 03—11, ordf. i a. b. Apotekarnes kreditk. 06—12, verkst. dir. i a-b. Keros, Södertelge.

BIRGER WEDBERG. F. 70, stud.-ex. samt hoifr.-ex. 94, e. o. not. i Sv. hoifr. s. å., tf. adv. fisk. 01, adj. led. 02, hoifrättsråd 07, led. af lagberedn. 09, i dagarne utnämnd t. justitieråd.

CARL VON PORAT. Stud.-ex. 58, fil. dr. 66, adj. i Jönk. 67, förest. i Jönk. läns frökontr. anst. 82—95; lektor i natralhist. o. kemi i Jönk. 95—09. Offentliggjort ett antal aihandlingar i Vetenskapsakad. handl. o. i Entomolog. tidskr. Led. af stadsfullm. 95—94 led. af Tekn. skolans styr. 1900—02. Ordf. i styr. i Allm. Brand.

KLAS MELANDER. Stud.-ex. 72, fil. dr. 83, docent i matem. i Uppsala 83, lektor i Falun 85, i Kalmar 87, rektor i Örebro 02. V. ordf. i dir. i Navig.-skol. i Kalmar 95—02, stadsfullm. i Kalmar 95—02, i Örebro 05—12, ordf. i Örebro orkesterfören., led. af styr. i tekn. elem.-skol., insp. i nya elem.-skol. i fl. i Örebro. Tillkallad sakknunnig i utarbet. af nya bestämmelser rör. lärares enke o. pup.-kassa 06—07. Utg. matem. arbeten samt läroböcker. Prisbelönad grad. aihandl.

ARTHUR STILLE. Stud.-ex. 63, fil. dr. 89, docent i hist. i Lund 92, lär. v. Lunds priv. elem.-skola s. å., professors n. h. o. v. 05, lektor v. h. allm. lärov. i Lund 05, professor v. Lunds univ. 08. Hist. förr.

AXEL LUNDGREN. Stud.-ex. 82, med. lic. 93, tf. asylvåk. v. Lunds hosp. 1900, ord. 04, tf. öfverl. v. Piteå hosp. 05, öfverl. v. Nyköpings hosp. 08, tf. öfverl. v. Vesterviks hosp. 11.

banks 75-årsfond, i Klarelivens flott.-fören. 99—08; led. af styr. i Sv. trämassfören. 1900—08 o. 10—11 af styr. i Karlstads handelskamm. 12, af styr. för Dejefors—Forshaga jernv. och slussv.-a-b. sedan 12.

ADOLF ROOS. Stud.-ex. 77, stat. landtbl. ing. å. Gottl. 87, i Kronoh. län sedan 90. F. d. led. af drätselkamm., led. af stadsfullm. sedan 03. Led. af Riksd. F. K. sedan 10. V. ordf. o. verkst.-dir. i Vexjö—Wirserums jernv., ordf. i styr. i länets anst. f. sinnesslöa barn. Led. af styr. i K. hospitalet, led. af dir. f. län. sparbank o. ränteanst. Led. af styr. i Sv. mosskulturfören. Led. af styr. i bank a-b. Södra Sverige.

KARL NORDMARK. Stud.-ex. 76, anst. i pappershandel 87, delegare i firman Nordmark & Co. i Göteborg sedan 88. Under några år ordf. i Hortikulturens Vänner o. öfvermäst. i Odd Fellow-orden samt på sin tid led. af Slottsskogsstyrelsen.

AXEL LAGRELIUS. Afg. ex. fr. tekn. elem.-skol. i Norrköping 83, extra elev v. Tekn. högsk. 88—90, anst. v. Gen.-stabens litogr. anst. 83, i. r. förestånd. i dess fotokem. afd. 88—94, tf. förestånd. i Gen.-stabens litogr. anst. 94, ord. sedan 98; hofintendent 07.

LINUS WESTBERG. Verkst. dir. i Tändsticksfabr. Sirius, Veners träförädl.-fabrik o. Tidn.-a-b. Westgöta-Posten; stadsfullmäktig i Lidköping, ordf. i Köpmannafören., led. af styr. i Skarab. ensk. bank i Lidköping, v. ordf. i styr. i Lidk.-Källands jernv., led. af styr. i Lidk.-Knekkulle jernv., Lidk. brugg-a-b. m. il.

CHARLOTTA STRANDBERG i Linderoth †. Elev v. baletten och K. Operan 44, eng. som sängerska d. 51—59. Var under denna tid en af Operans främsta krafter, utförde ett stort antal partier: Susanna, Zerlina, Papagena, Siebel m. fl.

WILHELM SÖDERHJELM †. Stud.-ex. 51, kam. ex. 54, elev v. Faln bergsskola 55—56, elev v. Ultuna landtbl. inst. 59; egde o. skötte Långvinds o. Boda bruk i Gefle. län. Led. af Riksd. F. K. 80—97, led. af banko.-o. sersk. utsk.; statsrevisor 81—84. Landstingsman, kommunalordförande.

INNEHÅLL

Chefen för medicinalstyrelsen dr B. Buhre (biografi med helsidesporträtt). — Italienska kungadagarna i Stockholm. — Svenska bulfärden. — Åttonde nordiska nykterhetsmötet. — Folk-skolläraremötet i Lund. — En fräjdad svensk-amerikan. — Industri- och handverksutställning i Hudiksvall. — Internationella scoutmötet i Birmingham. — Veckans sportevenemang. — Det nya Balkankriget. — Sydafrikanska guldförutjesriken. — Veckans porträttgalleri. — "Rymmerskan" af Ma i Mili

Eftertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan särskild medgifvande förbjudes vid laga påfölja.